

sinna. End siis nouame ennesele korwankri
ja wõõrslimmid, wastas Tio jälle: sest ikka
illusam, kui seddawisi sõidame. Hea naesele
mees annab hea melega wõito, kostis Mein,
ja Tio läks ülle karede, kui sulleke, mis tule-
kessest aetakse — weike plikka tagga järrel.

Mein jäi niitma, ja nites saatsid temma
mõtted Tuit, senni kui suur launa kätte we-
res: siis heitis, tedda taggasi odates, weiki
Jürrit kõrwa puhkama — ja kedda ma ar-
mastan ennani: Tuit woi sedda last? —
ma armastan mollemid — ei olle ka wahhet,
nenda mõtteldes uinus ta maggama. Päwa
pallaw soendas keik metsad ja laggedad, ja
õie suitsud keerlesid ülle põidude, otse kui põl-
leks ma-ilm; koddõ-ellajas otssis seina warjo,
ja lehtpu kätte jahbutas Meinut ja Jürrit —
wärske hein oli nende paddi ja keiksuggu lil-
led nende toa illo — linn-nud laulsid õhtade
peält ja lõõkenne ülle nende maggamisse kohta,
nenda Mein raskest tõõst hingas, kallis laps
kaenas ja kallis naene süddames.

Süski mis on keigeparremadgi rõmud siin!
sesamma silmapilk, mis meid inglitte feltst
tõõstab, sadab meid, keige kibbedamat wallo
tundma — sest ei tea, kas Mein wiis silma-
tõõt hingand, kui jo hūti: tulge appi! ja tul-
ge appi! — — Mein ei wotnud filmi adagi,
waid kargas kohhe pu peäle waatma — ja
näggi kolm metsalisk ta naabri Hanso peäle
kippuwad. Algga sesamma Hans teggi tem-
maie pūsti kurja — sest olli ta nago kahhe-
wahhel, last temma pärrast üksi jätta. Om-
meti, kui tedda jälle kulis, appi hūidwa, üt-
les ta: aitma pean minnema! wõttis wemla
feltsiks ja pelletas Hansoga waenlast. — Kui
ta taggasi läks, kõndis Hans, allandik keik,
ta järrel.

Algga, helde Jummal! mis näggi Mein,
kui ta lapse liggi sai — üks madõ ronnis
temma ülle. Kurjateggia! küssendas
Mein, ja se ellajas noelas, arraminnes, last,
et halledaste hakkas nutma — paisetas ka
kohhe nenda, et lõõtsuma jäi. Mis ütles Tio